

**CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE**

27 octombrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Judecători

Gordilă Nicolae
Covalenco Elena
Diaconu Iurie
Catan Liliana
Guzun Ion

judecând, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de către avocatul Temirov Valeriu în numele inculpatului Tuceac Alexandru, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 13 mai 2015 și a sentinței Judecătoriei Bălți din 19 decembrie 2014, în cauza penală privindu-l pe

Tuceac Alexandru Serghei, născut la 24 octombrie 1966,
originar și domiciliat r-ul Glodeni s. Iabloana

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 17.03.2014 - 19.12.2014

2. instanța de apel: 22.01.2015 - 13.05.2015

3. instanța de recurs: 20.08.2015 - 27.10.2015

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Bălți din 19 decembrie 2014, Tuceac Alexandru Serghei, a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza:

- art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal, la 6 ani închisoare;
- art. 168 Cod penal, la 1 an închisoare.

Conform art. 84 Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsă definitivă 6 ani 6 luni închisoare cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

2. Potrivit sentinței, s-a constatat că Tuceac A. la data de 16 noiembrie 2013 în jurul orei 12.00, conducând autoturismul de model „Audi A4” cu n/î A 618 CB și observându-l în apropierea școlii medii nr. 12 „V. Maiacovschi”, pe str. T. Vladimirescu, 32 „b” din mun. Bălți, pe Trenin Dumitru, urmărind scopul răpirii acestuia, împreună cu trei persoane nestabilite de către organul de urmărire penală, s-au apropiat de ultimul și în mod deschis l-au capturat, aplicându-i violență fizică, după ce contrar voinței lui l-au îmbarcat forțat în portbagajul automobilului, plecând de la fața locului.

Continuându-și activitatea criminală, la aceeași dată 16 noiembrie 2013, după ce l-a răpit pe Trenin Dumitru, l-a adus la Clubul Sportiv de Tineret și Hipism, dislocat pe str. Aerodromului, 1 mun. Bălți, unde urmărind scopul forțării ultimului la prestarea muncii împotriva dorinței sale, a folosit violența fizică manifestată prin aplicarea multiplelor lovituri cu un bici pe diferite părți ale corpului, de la care acesta s-a ales cu leziuni corporale ușoare. În rezultatul acestor acțiuni, Trenin Dumitru, de teama că va fi maltratată din nou, a prestat la Clubul Sportiv de Tineret și Hipism, dislocat pe str. Aerodromului, 1 din mun. Bălți, al cărui director este Tuceac Alexandru, munci împotriva dorinței sale, până la data de 20 noiembrie 2013.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, faptele inculpatului Tuceac A. au fost calificate *de drept* în baza art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal și anume – *răpirea unei persoane, săvârșită de către două sau mai multe persoane*, precum și în baza art. 168 Cod penal (redacția legii 2002) – *forțarea unei persoane să presteze o muncă împotriva dorinței sale*.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către:

3.1 Partea vătămată, prin care a solicitat ca inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă mai aspră și anume 10 ani închisoare. În motivarea apelului invocând că instanța de judecată nu a ținut cont în deplină măsură de gravitatea faptei, pericolul ei social sporit și metoda cu care a acționat inculpatul, aducându-i prin acțiunile sale suferințe fizice și psihice.

3.2 Avocatul, Temirov Valeriu, în numele inculpatului, prin care a solicitat casarea acesteia și achitarea lui Tuceac A. de sub învinuirea săvârșirii infracțiunilor prevăzute de art. 164 alin. (2) lit. e) și 168 Cod penal, în temeiul art. 275 alin. (1) pct. 3) Cod de procedură penală, deoarece faptele lui nu conțin elementele infracțiunilor imputate. Totodată, solicitând emiterea unei încheieri interlocutorii în privința procurorului care a condus urmărirea penală în prezenta cauză și remiterea materialelor Procuraturii Generale pentru atragerea la răspundere penală în baza art. art. 310 alin. (2), 327 alin. (2) lit. c) Cod penal a ofițerului de urmărire penală, care a exercitat urmărirea penală, în legătură cu numeroasele fapte de falsificare a probelor și abuzul de serviciu comis de aceștia.

În motivarea apelului a invocat că:

- lipsesc probe ce ar demonstra incontestabil vinovăția inculpatului în faptele imputate lui, fiind apreciate neobiectiv de către instanța de judecată declarațiile depuse de el, în raport cu restul probelor administrate pe caz, ce au fost statuate la baza sentinței de condamnare, fără a se ține cont de caracterul lor neobiectiv și dubios, fapt ce contravine prevederilor art. 94 Cod de procedură penală;

- în opinia sa, inculpatul a procedat în strictă conformitate cu înțelegerea ce a avut loc între el cu Trenin D. și Gherasimov I. referitor la prestarea anumitor munci timp de 10 zile, în vederea nesesizării organului de urmărire penală referitor la tentativa de furt a bunurilor materiale comasă de către aceștia, fapt confirmat prin materialele de control al IP Bălți din 04.11.2013. În conformitate cu prevederile art. art. 208 alin. (1) și 209 alin. (1) Cod civil, actul juridic poate fi încheiat verbal, în corespundere cu art. 208 alin. (3) Cod civil, considerându-se a fi încheiat și în cazul în care comportamentul persoanei arată vădit voința de a-l încheia. Respectiv, în atare

împrejurări consideră ilegală pornirea pe caz a urmăririi penale, ce are un caracter de comandă, în legătură cu numeroasele fapte de falsificare a probelor și abuz de serviciu, ce au drept efect declararea nulității unor acte procedurale, cât și inadmisibilitatea probelor dobândite prin intermediul acestor acțiuni procedurale și anume: procesul-verbal de interogare a părții vătămate Trenin D.; plângerea părții vătămate Trenin D.; plângerea lui Trenin B.; procesul-verbal de audiere a martorului Gherasimov I.; procesul-verbal de audiere a martorului Cernomoreț S.; Dedeșco O. și Ionova N.; procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie;

- organul de urmărire penală, cât și instanța de judecată la interogarea părții vătămate nu a respectat prevederile art. 105 alin. (5) Cod de procedură penală, deoarece nu a asistat un specialist psihiatru, deși acesta suferă de o boală psihică, fapt confirmat prin certificatul eliberat la data de 10.12.2013 de Centrul de Consultații Psihiatrice din mun. Bălți;

- în cadrul audierii în ședința de judecată, partea vătămată a negat adresarea cu plângere la poliție, privind atragerea la răspundere penală a lui Tuceac A., semnătura din numele lui în plângerea respectivă neapartinându-i, considerând că a fost falsificată. Totodată, partea vătămată fiind audiat doar o singură dată la poliție, nu a putut explica apariția a două procese verbale de audiere din 20.11.2013 și respectiv din 26.11.2013, ce diferă doar după dată și persoana care l-a întocmit, în rest fiind identice, în rezultatul citirii cărora, n-a reușit să le redea conținutul;

- nu a fost respectată procedura de sesizare a OUP referitor la crimă, deoarece potrivit declarațiilor tatălui părții vătămate, Trenin B., în timp ce lucra lângă Spitalul Nr. 1 Bălți, de el s-a apropiat câțiva colaboratori de poliție care i-au spus să scrie cerere despre răpirea fiului, ce a și făcut, personal la poliție nu s-a adresat, deși la materialele cauzei este anexată cererea lui, conform căreia el a depus-o în cadrul audienței la IP Bălți, ceea ce nu corespunde realității;

- nu au fost respectate de către OUP în cadrul audierii lui Gherasimov I. din 21.11.2013 normele de procedură penală, deoarece acesta fiind vorbitor de limba rusă, nu a fost asigurat cu interpret în corespundere cu art. 16 CPP, fapt confirmat la ședința de judecată din 16.06.2014;

- au fost falsificate de către ofițerul de urmărire penală procesele verbale de audiere a martorilor Cernomoreț S., Dedeșco O. și Ionova N., conținutul cărora este identic, ultimii fiind audiați aflându-se în stare de ebrietate alcoolică, iar la indicația colaboratorilor de poliție au consemnat procesele verbale, fără a face cunoștință cu conținutul lor;

- nu au fost respectate de către ofițerul de urmărire penală prevederile art. 116 alin. (6) CPP, în cadrul petrecerii recunoașterii persoanei după fotografii, deoarece potrivit lui Cernomoreț S. în timpul acestei acțiuni procesuale era în stare de ebrietate alcoolică, pe nimeni nu a recunoscut, deși a consemnat la indicația ofițerului procesul verbal;

- în opinia apărătorului respectivele abateri de lege, n-au fost luate în considerație de către instanța de fond, care la baza sentinței adoptate a pus unele acte procedurale, întocmite cu încălcarea normelor de procedură penală, precum și a

probelor dobândite în același mod, la inadmisibilitatea cărora a făcut referire în conținutul apelului declarat;

- nu s-a ținut cont de personalitatea inculpatului, care are la întreținere 6 copii minori, fiind la prima abatere de lege, întemeind în anul 1998 Clubul Sportiv de Hipism pentru Copii și Tineret din mun. Bălți, din 2009 fiind Președintele Federației de Hipism din R. Moldova, însăși Președintele Federației Internaționale de Hipism Principesa, Haya Ali-Husein, expediind în adresa respectivului o scrisoare de mulțumire pentru aportul mare și personal în dezvoltarea hipismului în R. Moldova.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 13 mai 2015, au fost respinse ca nefondate apelurile declarate și menținută sentința.

5. În motivarea soluției adoptate instanța de apel a reținut expunerea detaliată în conținutul sentinței de condamnare adoptată la caz, a bazei probante prezentate de partea acuzării în vederea confirmării vinovăției inculpatului, cărei prima instanță i-a dat o apreciere obiectivă în raport cu aspectele faptice a cauzei, verificând-o prin prisma prevederilor art. art. 100-101 Cod de procedură penală.

Astfel, în vederea corectării erorii procesuale admise de către prima instanță la interogarea părții vătămate Trenin D., instanța de apel, prin reluarea cercetării judecătorești, cu respectarea prevederilor art. 105 alin. (5) Cod de procedură penală a dispus audierea nemijlocită a acestuia la ședința de judecată a instanței de apel, în prezența medicului psihiatru, Țânțari A., pe parcursul cărei el și-a păstrat integral declarațiile făcute în prima instanță.

Respectiv, respingând ca fiind absolut nefondat argumentul apărării referitor la incapacitatea victimei de a depune declarații utile și pertinente cazului din speță, instanța de apel a menționat, că cele relatate de el atât la faza urmăririi penale, cât și în instanțele de judecată, vin în coroborare cu restul probelor administrate pe caz cum ar fi declarațiile martorului Trenin B., cererea acestuia din 18.11.2013 (f.d. 5 v. 1), comunicarea instituției medico-sanitare din 20.11.2013 (f.d. 6 v. 1), procesul-verbal de cercetare la fața locului din 25.11.2013 (f.d. 8-10 v.1), procesul-verbal de percheziție din 20.11.2013 (f.d. 26-28), raportul de expertiză medico-legală nr. 788 din 21.11.2013 (f.d. 58 v. 1).

În opinia instanței de apel, prima instanță corect a reținut la baza sentinței de condamnare declarațiile martorului Gherasimov I. și cu toate că partea apărării a invocat inadmisibilitatea acestei probe, pe motiv că a fost dobândită de către organul de urmărire penală cu încălcarea normelor de procedură penală, stipulate la art. 94 Cod de procedură penală, deoarece acest martor este vorbitor de limbă rusă, nefiind asigurat cu interpret, de către instanță a fost respins acest argument ca nefondat. Menționându-se de către instanța de apel că, în corespundere cu art. 24 alin. (2) coroborat cu art. 101 alin. (4) Cod de procedură penală, instanța va pune la baza sentinței de condamnare numai acele probe la cercetarea nemijlocită a cărora părțile au avut acces în egală măsură. Respectiv, prin audierea nemijlocită la ședința de judecată a martorului Gherasimov I., ce a fost asigurat cu interpret și la cercetarea cărui au avut acces părțile în egală măsură, instanța a înlăturat eroarea admisă de către organul de urmărire penală la faza instrumentării cauzei, fiind pusă la baza sentinței de condamnare o probă a cărei cercetare judecătorească a fost înlăturată cu

respectarea normelor procesual-penale, ceea ce face ca argumentul apărării referitor la inadmisibilitatea ei să fie unul nefondat și declarativ.

La fel, instanța de apel a considerat justificat reținute la baza condamnării inculpatului și declarațiile martorilor Ionova N., Cernomoreț S., Dedeșco O., deoarece acestea coroborează reciproc, redând consecvent și cu certitudine aceleași evenimente a cauzei și anume metoda de răpire a părții vătămate, fără careva divergențe în cele relatate de ei.

Prin urmare, instanța de apel a menționat că, inadmisibilitatea probelor solicitată de către partea apărării, din motivul nerespectării normelor procesual-penale, la audierea martorilor nominalizați mai sus, acest argument urmează a fi respins, deoarece potrivit art. 230 alin. (2) Cod de procedură penală, în cazul în care pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual și nulitatea actului efectuat peste termen. Instanța de apel, a conchis rezultând din procesul verbal de confruntare dintre partea vătămată și martorii nominalizați pe de o parte și inculpatul, asistat de apărător, pe de altă parte, cel din urmă nu a invocat careva obiecții referitor la corectitudinea efectuării acțiunii procesuale, precum și întocmirii actului procesual, ne invocând aceste argumente nici la etapa de finalizare a urmăririi penale, ceea ce a permis întemeiat instanței să dispună cercetarea nemijlocită a respectivelor probe în cadrul ședințelor de judecată, dându-le o apreciere obiectivă, iar ca rezultat corect concluzionând posibilitatea statuării lor la baza unei sentințe de condamnare.

În același context, instanța de apel a menționat și netemeinicia pretinselor afirmații a apărării referitor la nerespectarea de către organul de urmărire penală a prevederilor art. 116 alin. (6) Cod de procedură penală în cadrul petrecerii recunoașterii de către Cernomoreț S. a inculpatului după fotografii, deoarece starea de ebrietate a acestuia nu a fost confirmată prin date obiective.

De altfel, instanța de apel a specificat că, unicul argument în vederea încetării procesului penal, invocat de apărare la finisarea urmăririi penale, a fost lipsa probatoriului, concluziile de învinuire fiind bazate în exclusivitate pe declarațiile alienatului mintal Trenin D. și a martorilor, care duc un mod amoral de viață (f.d. 220 v. 1). Dar, în cadrul ședințelor de judecată, atât în prima instanță, cât și în cea de apel, partea apărării a invocat pretinsele încălcări de ordin procesual, admise în opinia sa de către persoana care a gestionat cazul și procurorul ce a condus urmărirea penală, motiv pentru care o bună parte din poziția sa de apărare și-a întemeiat-o pe necesitatea investigării de către Procuratura Generală a acțiunilor respectivelor persoane, deși pentru verificarea legalității lor este stabilită cu totul altă procedură. Astfel, temeii de a reacționa cu o încheiere interlocutorie, instanțele de judecată nu au constatat.

Învederând cele menționate, instanța de apel a conchis necesitatea respingerii solicitării părții apărării privind excluderea din lista probelor administrate pe caz, a declarațiilor părții vătămate Trenin D., precum și a martorilor Gherasimov I., Cernomoreț S., Ionova N. și Dedișco O., deoarece modul de viață al acestora, nu constituie temeii în sensul legii, pentru a pune la îndoială veridicitatea celor relatate de

ei, cu atât mai mult că mărturiile respectivelor persoane se confirmă prin restul probelor administrate pe caz.

Cât privește declarațiile martorilor Lunic Gh., Carpov O., Carpova O., Lesnic N., instanța de apel a considerat că nu dezvăluie circumstanțe obiective ale cauzei, confirmând doar aflarea părții vătămate pe teritoriul Clubului sportiv.

La baza sentinței de condamnare a inculpatului, instanța de apel a statuat că prima instanță corect a reținut și probele materiale cum ar fi: cererea lui Trenin D. (f.d. 123 v. 1); procesul verbal de percheziție din 20.11.2013 în cadrul căreia victima Trenin D. a fost depistat pe teritoriul Clubul sportiv de tineret și hipism de pe str. Aerodromului, 1 din mun. Bălți (f.d. 16 v. 1); procesul verbal de examinare a biciului din 22.11.2013. (f.d. 37 v. 1); procesul verbal de examinare corporală a părții vătămate Trenin D. din 20.11.2013 cu planșa fotografică anexată (f.d. 50-54 v. 1); raportul de expertiză medico-legală nr. 788 din 21.11.2013 (f.d. 58 v. 1); procesele verbale de recunoaștere a inculpatului după fotografie de către Cernomoreț S., Ionova N. și Dedeșco O. (f.d. 90-95 v. 1); procesul verbal de reconstituire a faptei cu planșa fotografică anexată (f.d. 96-97 v. 1); raportul de expertiză medico-legală de psihiatrie nr. 26 a - 2014 din 23.01.2014 (f.d. 199-201 v. 1). Prin urmare, cumul de probe menționat, a permis instanței de apel de a conchide că încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului în baza art. 164 alin. (2) lit. e) și 168 Cod penal, este corectă, iar declarațiile inculpatului au fost apreciate critic, deoarece sânt în contradicție cu probele administrate și care de fapt reprezintă o poziție de apărare, manifestată cu scopul evitării răspunderii și pedepsei penale pentru cele săvârșite.

Argumentul apărării privind existența dintre inculpat și partea vătămată a unei înțelegeri (tranzacții orale) de prestare gratuită a anumitor munci, instanța de apel l-a considerat inacceptabil cazului din speță, nefiindu-i relevante prevederile Codului civil referitor la tranzacție, deoarece limita acestei înțelegeri s-a depășit în momentul în care victima, Trenin D., a fost răpit, transportat și contrar voinței sale plasat pe un teritoriu îngrădit și păzit, fiind forțat contra voinței sale să presteze munci neremunerate în favoarea inculpatului.

În privința argumentelor formulate de către partea vătămată în vederea înăspririi pedepsei penale inculpatului, instanța de apel a menționat, că la stabilirea pedepsei prima instanță a dat deplină eficiență dispozițiilor art. art. 61 și 75 Cod penal, ținând cont și de datele referitor la personalitatea inculpatului, care este la prima abatere de lege, caracteristica pozitivă de la locul de trai, prezența la întreținere a șase copii minori, astfel, că pedeapsa lui numită, fiind una legală, utilă și eficientă pentru executare și corectare, prin urmare solicitarea părții vătămate Trenin D. referitor la înăsprirea pedepsei penale este neîntemeiată, urmând a fi respinsă, deoarece sânt prezente un șir de circumstanțe atenuante, nefiind stabilite careva circumstanțe agravante.

6. Hotărârile judecătorești sânt atacate cu recurs ordinar de către avocatul Temirov Valerii în numele inculpatului, prin care solicită casarea acestora, cu achitarea lui Tuceac A. de comiterea infracțiunilor prevăzute de art. art. 164 alin. (2) lit. e), 168 Cod penal, deoarece acțiunile ultimului nu conțin elementele acestor infracțiuni.

În motivarea recursului invocă:

- instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor argumentelor invocate în apel, denaturând probele administrate ce confirmă nevinovăția inculpatului și hotărârea atacată nu conține motivele pe care se întemeiază soluția;

- instanța de apel a reținut la baza condamnării doar declarațiile părții vătămate, martorilor Cernomoreț S., Dedeșco O. și Ionova N., date în cadrul urmăririi penale și care nu au fost confirmate în cadrul ședinței de judecată, fiind falsificate de către ofițerul de urmărire penală și urmau a fi neadmise ca probe, astfel inculpatul fiind ilegal condamnat;

- instanțele de fond au apreciat unilateral probele administrate la caz, dând prioritate celor ce confirmă, în opinia acestora, vinovăția inculpatului, în detrimentul celor prezentate de partea apărării;

- instanța de apel nu s-a expus asupra unui șir de argumente cum ar fi - partea vătămată, care se află la evidența medicului psihiatru, a fost audiat la data de 20, 21, 26 noiembrie 2013, fără permisiunea și prezența medicului psihiatru; partea vătămată a declarat în ședința de judecată din 04 septembrie 2014, că nu s-a adresat la poliție cu cerere de atragere la răspundere penală a inculpatului și semnătura din cererea din 21 noiembrie 2013 nu-i aparține; partea vătămată a fost audiat o singură dată la poliție, dar nu poate explica de ce sânt 2 procese verbale de audiere a acestuia, cu date diferite;

- instanța de apel nu a dat o apreciere juridică declarațiilor martorului Dedeșco O., referitoare la momentul când aceasta a văzut urme de leziuni pe corpul părții vătămate;

- instanța de apel nu a dat o apreciere circumstanțelor, precum că în urma furtului bunurilor, făptuitorii Gherasimov I. și Trenin D. l-au rugat pe Tuceac A., să nu se adreseze la poliție, promițând în schimb că vor munci la el, venind la Clubul Sportiv, pentru a-și îndeplini promisiunea, ulterior Gherasimov I. s-a ținut de cuvânt îndeplinindu-și promisiunea și nu a învinuit inculpatul, pentru impunerea la munca forțată, iar partea vătămată Trenin D., întrebuițând băuturi spirtoase și neonorându-și obligațiile asumate, l-a învinuit pe inculpat pentru răpire și muncă forțată;

- instanța de apel în hotărârea sa a pus la baza condamnării declarațiile martorului Gherasimov I., nu cele date în cadrul ședinței de judecată cu participarea interpretului, dar cele date în cadrul urmăririi penale cu încălcarea dispozițiilor art. 16 Cod de procedură penală;

- atât prima instanță, cât și instanța de apel în partea descriptivă a hotărârilor sale nu au dat o apreciere corespunzătoare declarațiilor date de către inculpat în coroborare cu ale martorului principal Gherasimov I., ceea ce contravine recomandărilor Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 22 din 12.12.2005;

- concluziile instanței de apel, referitoare la afirmațiile martorilor Cernomoreț S., Dedeșco O., Ionova N., despre faptul că erau în stare de ebrietate la momentul audierii de către colaboratorii poliției, le consideră ca o falsificare directă a probelor ce au fost ilegal puse la baza sentinței de condamnare a inculpatului;

- nu sânt clare concluziile instanței de apel referitoare la acțiunea de recunoaștere după fotografie din 19.11.2013 de către martorul Cernomoreț S., care a declarat că era

în stare de ebrietate și a semnat acest proces-verbal, astfel confirmându-se fabricarea acestui act procedural de către ofițerul de urmărire penală și prin conținutul procesului-verbal de confruntare a acestui martor cu inculpatul;

- consideră că în speța dată nu poate fi vorba de către muncă forțată și răpire a persoanei, deoarece era cunoscut din start că între Tuceac A. și Gherasimov I. cu Trenin D., a avut loc o înțelegere în prezența martorilor și colaboratorilor de poliție, că ultimii vor presta lucrări lui Tuceac A., iar acesta nu se va adresa la poliție cu cerere privind comiterea furtului, ceea ce nu contravine prevederilor art. 208 alin. (1), 209 alin. (1) Cod civil.

În drept, autorul și-a întemeiat recursul său în baza art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat prin care a solicită inadmisibilitatea acestuia, deoarece argumentele sânt bazate pe dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor, iar un asemenea temei nu se încadrează în prevederile art. 427 Cod de procedură penală. Aprecierea probelor ține de soluționarea fondului cauzei de către instanțele de fond și nu poate constitui temei pentru recurs.

8. Judecând recursul ordinar în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit concluzionează că acesta urmează a fi admis, însă din alte motive decât cele indicate de recurent, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța de recurs este în drept de al admite, cu casarea parțială sau totală a hotărârilor atacate, să rejudece cauza și să pronunțe o nouă hotărâre, dacă nu se agravează situația condamnatului.

Așadar, reieșind din textul recursului declarat, apărătorul îl întemeiază prin prisma pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și anume că, *hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept, deoarece instanța nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, precum și hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.*

Întru susținerea poziției sale, instanța de recurs remarcă prevederile art. 414 alin. (1), (5) Cod de procedură penală, unde este prevăzut că *instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel. Instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.*

Potrivit art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, *decizia instanței de apel trebuie să cuprindă temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.*

De asemenea, Colegiul menționează că, fiecare probă, cu respectarea prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, urmează a fi apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor.

Din studiul apelului declarat de către apărătorul inculpatului împotriva hotărârii primei instanțe rezultă că acesta a considerat-o ilegală, deoarece lipsesc probe ce ar

dovedi incontestabil vinovăția lui Tuceac A. în săvârșirea infracțiunilor imputate, precum și neaprecierea obiectivă de către instanță a declarațiilor inculpatului, în raport cu restul probelor administrate pe caz și puse la baza sentinței de condamnare, fără a se ține cont de caracterul lor neobiectiv și dubios, fiind încălcate prevederile art. 94 Cod de procedură penală.

De menționat este și acel fapt că, din conținutul recursului declarat și argumentele specificate în pct. 6 al prezentei decizii, Colegiul atestă că majoritatea criticilor se referă la dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor administrate în prezenta speță, de către prima instanță și cea de apel, însă aprecierea probelor ține de examinarea cauzei în fapt și în drept, de către instanțele de fond, iar dezacordul părților în acest sens nu constituie temei pentru desființarea unei hotărâri judecătorești și temei pentru recurs, deoarece nu este prevăzut în alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

La acest capitol, Colegiul specifică și jurisprudența CtEDO, care evidențiază că, deși articolul 6§1 CEDO obligă instanțele judecătorești să-și motiveze hotărârile, acest lucru nu impune un răspuns detaliat la fiecare argument în parte (*cauza Van de Hurk versus the Netherlands, și Burg versus France*). Modul în care se aplică obligația de a motiva hotărârile judecătorești poate varia în funcție de natura acestora și trebuie apreciat în lumina circumstanțelor cauzei (*cauza Ruiz Torija v. Spain și Hiro Balani v. Spain*). Situație, ce în opinia Colegiului penal este prezentă în cazul dat, iar argumentele invocate de autorul recursului privind dezacordul cu aprecierea probelor de către instanțele de fond, nu sunt suficiente pentru a răsturna în prezenta speță, hotărârea de condamnare adoptată în privința inculpatului, prin prisma art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

Verificând lucrările dosarului, Colegiul reține că, instanța de apel examinând apelurile declarate în prezenta cauză, a cercetat suplimentar probele administrate la dosar, după cum rezultă din procesul verbal al ședinței de judecată (f.d. 217-224 v. 2), a fost audiat suplimentar partea vătămată, la cererea apărătorului, în prezența medicului psihiatru, Țințar A. Totodată, au fost verificate în ședința de judecată a instanței de apel și materialele cauzei, cu consemnarea acestora în procesul-verbal, ținând cont de prevederile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, apreciindu-le just în corespundere cu cerințele art. 101 al aceluiași Cod, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării reciproce, astfel, corect ajungând la concluzia că vina inculpatului în comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal și 168 Cod penal (în redacția Legii nr. 985-XV din 18.04.2002), și-a găsit confirmarea, fiind menținută hotărârea primei instanțe.

Având ca suport prevederile legale sus enunțate și analizând textul deciziei instanței de apel, în raport cu argumentele invocate în apelurile declarate, în viziunea Colegiului lărgit, această instanță și-a motivat soluția adoptată în sensul oferirii răspunsurilor la motivele apelului declarat, iar autorul recursului, de fapt, nu aduce careva argumente noi, ce ar combate concluzia instanțelor de judecată privind vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunilor imputate. În principiu, o bună parte ale argumentelor invocate în recurs, sunt similare celor invocate în apel, iar instanța de apel a respectat rigorile ce se regăsesc în dispozițiile art. 414, 417 Cod de procedură

penală, pronunțându-se motivat asupra argumentelor esențiale ale apelului, ceea ce exclude prezența temeiurilor pentru recurs invocate și prevăzute de pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

În ce privește alegațiile apărătorului, precum că instanța de apel nu s-a expus asupra motivului invocat în apelul său referitor la faptul că partea vătămată, care se află la evidența medicului psihiatru, a fost audiată la data de 20, 21, 26 noiembrie 2013, fără permisiunea medicului psihiatru, Colegiul penal menționează că, instanța de apel declanșând o continuare a judecării cauzei în fond, verificând aspectele de fapt și de drept, fiind în drept să înlăture omisiunea primei instanțe, a reluat cercetarea judecătorească și în conformitate cu art. 105 alin. (5) Cod de procedură penală, a audiat partea vătămată, cu consimțământul și în prezența medicului psihiatru, Țințari Anatol. În urma audierii părții vătămate, declarațiile acestuia nu s-au modificat esențial, confirmând că l-a data de 16 noiembrie 2013 a fost răpit de către inculpat, împreună cu alte 2 persoane, care l-au lovit și doborât la pământ după ce a încercat să fugă, impus să urce în automobilul inculpatului, ulterior fiind dus la hipodrom, unde a fost impus de către inculpat să se dezbrace până la brâu și care i-a aplicat câteva lovituri cu biciul, pricinuindu-i dureri fizice pentru că a refuzat să lucreze. A mai declarat că a fost amenințat cu răfuiala, în cazul în care va fugi de pe teritoriul clubului de hipism, fiind nevoit contrar voinței lui să se afle acolo și să execute careva lucrări. În acest context, instanța de recurs atestă că declarațiile părții vătămate, coroborează cu declarațiile date de către martorii Cernomoreț S., Dedeșco O. și Ionova N., atât în cadrul urmăririi penale, cât și în cadrul cercetării judecătorești, din care rezultă că au fost martori oculari, când partea vătămată, Trenin D., a fost răpit de lângă gunoiștea, ce se afla lângă școala medie nr. 12 din mun. Bălți, de către inculpat și încă 2 persoane, care l-au târât și impus să urce într-o mașină de culoare gri, având și nasul însângerat.

În urma audierii suplimentare a părții vătămate, Colegiul consideră că instanța de apel ținând cont de concluzia comisiei psihiatrico-legală (f.d. 199-210 v. 1), cât și de încheierea specialistului medic-psihiatru, Țințari Anatol, din cadrul ședinței de judecată în instanța de apel (f.d. 224 v. 2), just a conchis expunerea consecutivă de către partea vătămată a împrejurărilor de fapt ale cauzei, starea de responsabilitate a ultimului fiind confirmată prin actul de expertiză nominalizat supra, iar boala de care suferă acesta – retardul mintal ușor, nu-i afectează capacitatea de a înțelege evenimentele produse cu el, ceea ce permite de a concluziona temeinicia celor relatate de el, mai mult ca atât împrejurările de fapt ce le-a relatat, coroborează cu probele administrate la caz menționate în pct. 5 al prezentei decizii.

Privitor la critica recurentului că instanța de apel nu s-a expus asupra argumentelor precum că, partea vătămată nu s-a adresat la poliție cu cerere de atragere la răspundere penală a inculpatului, instanța de recurs menționează că acest fapt nu are nici o relevanță în prezenta speță, deoarece reieșind din prevederile art. 276 alin. (1) Cod de procedură penală, în cazul infracțiunilor imputate inculpatului și anume art. 164 și 168 Cod penal, urmărirea penală se pornește și fără plângerea prealabilă a victimei, astfel în cazul existenței unei bănuieli rezonabile privind comiterea infracțiunilor menționate organul de urmărire penală sau procurorul se pot

autosesiza în vederea începerii urmăririi penale. În cazul supus judecării, începerea urmăririi penale a avut ca bază plângerea depusă la 18.11.2013 de către tatăl victimei, adică Trenin Boris, ceea ce nu este o încălcare a legii. Mai mult ca atât, însuși partea vătămată a confirmat că și el a depus o plângere la poliție (f.d. 123 v. 1) după ce a fost depistat de către colaboratorii poliției la clubul de hipism, iar potrivit procesului verbal al ședinței de judecată în instanța de apel victima a confirmat că semnătura de pe această plângere îi aparține și că a fost audiat de mai multe ori și de diferiți colaboratori ai organelor competente (f.d. 223 v. 2). Reieșind din cele menționate, instanța de recurs apreciază ca neîntemeiate alegațiile apărătorului referitoare la faptul că instanța de apel nu s-a expus asupra faptului că semnătura din plângerea depusă de partea vătămată la 21.11.2013 nu-i aparține, precum și în privința faptului că a fost audiat o singură dată la poliție, dar în dosar sânt 2 procese verbale de audiere a acestuia cu date diferite, deoarece aceste argumente nu răstoarnă situația în cauza supusă judecării și nu influențează la stabilirea vinovăției inculpatului.

Subsidiar la criticile recurentului ce se referă la modalitatea aprecierii de către instanța de apel a declarațiilor martorilor Cernomoreț S., Dedeșco O., Ionova N. și Gherasimov I., în viziunea Colegiului penal, aceste declarații reieșind din conținutul deciziei instanței de apel au fost redactate în modul precum au fost făcute aceste declarații, fiind verificate în ședința de judecată a instanței de apel și apreciate în corespundere cu art. 414 și 417 alin. (8) Cod de procedură penală. Astfel, just s-a conchis că declarațiile acestor martori coroborează între ele, redând consecvent și cu certitudine starea factologică și metoda de răpire a părții vătămate, nefiind careva divergențe esențiale în cele relatate de către ei. Mai mult ca atât, în ședințele de judecată în prima instanță martorii sus nominalizați au confirmat semnăturile de pe actele procesuale la care au participat în cadrul urmăririi penale și veridicitatea acestora, din care motiv Colegiul consideră că, instanțele de fond just au conchis despre netemeinicia argumentelor invocate de către apărător referitoare la fabricarea și denaturarea probelor.

Tot aici, Colegiul menționează că, nu poate fi reținut ca întemeiat argumentul autorului recursului despre aprecierea unilaterală a probelor administrate la caz, dând prioritate celor prezentate de partea acuzării, în detrimentul celor prezentate de apărare, deoarece din conținutul declarațiilor martorilor apărării și anume Lunic Gh., Carpov O., Carpova O. și Lesnic N. nu se constată careva circumstanțe obiective ale cauzei și nu se indică la nevinovăția inculpatului, ci doar s-a confirmat aflarea părții vătămate pe teritoriul clubului de hipism.

Cât privește aserțiunile recurentului, precum că în prezenta speță nu pot fi imputate inculpatului infracțiunile de răpire a persoanei și munca forțată, deoarece Tuceac A. împreună cu Gherasimov I. și Trenin D. au avut o înțelegere verbală conform art. 208 – 209 Cod civil, privind prestarea muncii în schimbul nedenunțării ultimilor pentru furtul comis de aceștia, instanța de recurs le apreciază ca nefondate, deoarece chiar și dacă victima nu și-a onorat obligațiunile asumate, acest fapt nu îi permitea inculpatului de a acționa decât în limitele legale, iar în prezența capturării lui Trenin D. și plasării în alt mediu, fără voința lui, precum și impunerea acestuia la muncă forțată cu amenințarea răfuielii fizice, mai ales în contextul nestabilirii unor

termeni și condiții clare de prestare a muncii asumate, indică direct la vinovăția comiterii infracțiunilor de care a fost învinuit Tuceac A.

Ținând cont de cele expuse, Colegiul penal consideră că instanțele de fond, în prezența cumulului de probe administrat în prezenta cauză, întemeiat și corect au stabilit vinovăția lui Tuceac A. în săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal și 168 Cod penal (redacția legii 2002), iar argumentele invocate de către apărător în recursul ordinar declarat sânt nefondate.

Totodată, Colegiul penal lărgit menționează că, potrivit dispozițiilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs este în drept să judece cauza și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnaților.

Astfel, verificând hotărârile atacate sub aspectul individualizării corecte a pedepselor, temei prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, Colegiul relevă, dispozițiile art. 61 Cod penal care stipulează că, *pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.*

Totodată, conform prevederilor art. 75 alin. (1) și (2) Cod penal, *persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.*

Prin urmare, Colegiul penal menționează că în cazul săvârșirii unei infracțiuni instanța de judecată este singură în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis această infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Din conținutul hotărârilor judecătorești se atestă că la capitolul stabilirii pedepsei, instanțele de fond au reținut datele ce se referă la personalitatea inculpatului, care este la prima abatere de lege, caracteristica pozitivă de la locul de trai, prezența la întreținere a 6 copii minori, împrejurări ce au permis instanței de a stabili pedeapsă la limita minimă prevăzută de sancțiunea normei penale, adică a art. 164 alin. (2) Cod penal.

În viziunea instanței de recurs, pedeapsa stabilită inculpatului de către instanțele de fond, pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal, în prezența circumstanțelor și împrejurărilor constatate în cauza dată, nu a fost

individualizată întru totul corect, neținându-se cont și de dispozițiile Părții generale a prezentului cod și anume art. 79 și 90 Cod penal, în consecință fiindu-i stabilită o pedeapsă prea aspră, fiind necesar de a interveni în hotărârile judecătorești adoptate pentru a aplica o pedeapsă echitabilă lui Tuceac A. pentru faptele comise.

Deci, Colegiul reiterează că persoanei declarate vinovate trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată. În același rând, după caz, instanța este în drept să aplice și prevederile Părții generale a Codului penal, în special a prevederilor art. 79 și 90 Cod penal.

Potrivit art. 79 Cod penal, stabilirea pedepsei sub limita minimă sau a unei pedepse mai blânde, care nu este prevăzută în sancțiunea articolului corespunzător din codul penal, în baza căruia este încadrată infracțiunea, se admite luând numai în considerare personalitatea vinovatului în cazul existenței circumstanțelor excepționale, legate de scopul, motivele, rolul vinovatului și comportamentul acestuia până la săvârșirea infracțiunii, în timpul și după săvârșirea infracțiunii.

Din sensul normei penale enunțate mai sus, se înțelege că trebuie să existe ori în împrejurările în care s-a derulat fapta infracțională, ori în datele privind personalitatea infractorului, circumstanțe, împrejurări, particularități, situații sau stări de lucruri, care constituie excepție de la starea obișnuită ori a personalității inculpatului.

Ca excepționale, instanța urmează să stabilească astfel de împrejurări care micșorează esențial gravitatea faptei și a consecințelor ei, precum și date privind personalitatea infractorului (grad de invaliditate – I, II, merite deosebite față de societate, alte circumstanțe de importanță majoră).

În cauza supusă judecării, Colegiul penal lărgit consideră că există circumstanță excepțională în datele privind personalitatea inculpatului Tuceac A. și anume în starea familiară a acestuia - are la întreținere 6 copii, fapt ce nu caracterizează, majoritatea persoanelor, din care considerente instanța de recurs va interveni în hotărârile judecătorești adoptate în speță, casându-le parțial, în partea stabilirii pedepsei în baza art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal, cu stabilirea unei pedepse sub limita minimă prevăzută de lege, conform art. 79 alin. (1) Cod penal

După efectuarea acestei proceduri de individualizare și stabilirea duratei și quantumului pedepsei, în cazul stabilirii închisorii, se continuă operațiunea de individualizare a acesteia, dar în aspectul de executare a pedepsei deja stabilite, prin numirea tipului de penitenciar și soluționarea chestiunii, dacă pedeapsa stabilită inculpatului, urmează a fi pusă în executare ori sub condiția personalității acestuia de a se corecta și reeduca poate fi trasă concluzia că scopul pedepsei poate fi atins prin suspendarea executării pedepsei aplicate vinovatului pe un termen de probă, de încercare.

Conform art. 90 alin. (1) Cod penal, *dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei*

aplicate vinovatului, indicând numai decît în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și termenul de probă. În acest caz, instanța de judecată dispune neexecutarea pedepsei aplicate dacă, în termenul de probă pe care l-a fixat, condamnatul nu va săvârși o nouă infracțiune și, prin comportare exemplară și muncă cinstită, va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat.

Reieșind din norma penală menționată mai sus, ca condiție expresă prevăzută este concluzia instanței că nu este rațional ca făptuitorul să execute pedeapsa stabilită. Astfel, este prerogativa instanței de judecată să aprecieze că scopul pedepsei poate fi atins chiar și fără executarea efectivă a acesteia. În formarea convingerii, instanța de judecată ține cont de totalitatea condițiilor expres prevăzute de lege, inclusiv are în vedere întreaga conduită a condamnatului înainte de săvârșirea faptei, după săvârșirea faptei, în timpul judecării, precum și alte aspecte ce privesc personalitatea infractorului, bazându-se pe materialele cauzei administrate în cadrul cercetării judecătorești.

În această ordine de idei, Colegiul penal consideră că în cauza supusă judecării rezidă aspecte ce privesc personalitatea inculpatului, ce permit instanței să concluzioneze că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită și anume învederând caracteristica eliberată de ministrul Tineretului și Sportului al Republicii Moldova (f.d. 211 v. 2) prin care este exprimată aprecierea și recunoștința față de activitatea inculpatului Tuceac A., membru și președinte al Federației Ecvestre din Republica Moldova pentru contribuțiile aduse în domeniul hipismului, aducând un aport considerabil în ceea ce privește dezvoltarea hipismului în Republica Moldova, afirmându-se ca un manager competent, dezvoltând un adevărat spirit de echipă, investindu-se pe deplin în domeniul de activitate și în calitate de membru al Comitetului de Solidaritate a Federației Ecvestre Internaționale a înaintat trei proiecte privind dezvoltarea hipismului la nivel național, inițiind totodată, mai multe seminare internaționale pentru arbitri și antrenori. În acest sens, la materialele cauzei este anexată și scrisoarea de mulțumire adresată inculpatului de către Președintele Federației Ecvestre Internaționale, Princesa Haya Al Hussein (f.d. 170-172 v. 1), pentru aportul adus în domeniul hipismului, chiar și pe plan internațional. Totodată, se va reține și acel fapt că inculpatul este la prima abatere de la lege, neavând antecedente penale și în cumul cu cele menționate mai sus, Colegiul penal statuează că aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal – suspendarea condiționată a executării pedepsei, va fi ca o măsură oferită inculpatului prin lege de a demonstra că infracțiunile comise de el este un incident în viața acestuia și care își poate valorifica în continuare abilitățile și aportul său societății în domeniul promovării hipismului, fără a avea derogări de la prevederile legale.

În asemenea împrejurări, instanța de recurs consideră oportun de a corecta eroarea comisă de instanțele de fond, fără a agrava situația condamnatului, rejudecând cauza în partea stabilirii pedepsei, cu pronunțarea unei noi hotărâri în această parte.

9. În conformitate cu art. art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE:

Se admite recursul ordinar declarat de către avocatul Temirov Valeriu în numele inculpatului Tuceac Alexandru, se casează decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 13 mai 2015 și sentința Judecătorei Bălți din 19 decembrie 2014 în cauza penală privindu-l pe **Tuceac Alexandru Serghei**, în latura stabilirii pedepsei în baza art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal, rejudecă cauza și pronunță în această parte o hotărâre nouă, după cum urmează:

Tuceac Alexandru Serghei se consideră condamnat în baza art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal, cu aplicarea prevederilor art. 79 Cod penal, la 4 (patru) ani 6 (șase) luni închisoare.

Conform art. 84 alin. (1) Cod penal pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial cu pedeapsa aplicată în baza art. 168 Cod penal, a-i stabili pedeapsă definitivă 5 (cinci) ani închisoare.

În baza art. 90 Cod penal, a dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate pe un termen de probă de 3 (trei) ani, dacă în termenul de probă fixat, Tuceac A., nu va săvârși o nouă infracțiune și prin comportare exemplară și muncă cinstită, va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat.

În rest, celelalte dispoziții ale hotărârilor judecătorești atacate se mențin.

Tuceac Alexandru Serghei, urmează a fi eliberat din instituția penitenciară în care se deține, dacă nu execută pedeapsă în baza unei alte hotărâri judecătorești.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la data de 26 noiembrie 2015.

Președinte	Gordilă Nicolae
Judecător	Covalenco Elena
Judecător	Diaconu Iurie
Judecător	Catan Liliana
Judecător	Guzun Ion